

Máte pastelky?

Povedený vtípek nabral během čtvrtěčního dne na obrátkách. V dopoledních hodinách se návštěvníci Zlomvazu začali ptát na infopointu na možnost zapůjčení pastelek, aby si mohli vybarvovat černobílý Obratel. Produkce zareagovala pohotově a pastelky jsou k dispozici! Z redakce Obratle tedy letí na infopoint pochvala: Jste úžasní, děkujeme, že jste nenechali natěšené návštěvníky Zlomvazu bez pastelek. Tak tedy ještě jednou pro ty, kteří nevědí, o čem právě čtou: Obratel je černobílý, neboť máte zapojit svou fantazii a vybarvit si Obratel dle své libosti. Takže hurá na infopoint a milé slečny vám pastelky půjčí. Nezapomeňte je však vrátit, ať se můžou s dětskou rozjařeností pustit do vybarvování i další návštěvníci!

Jinak u nás všechno při starém. V tuto chvíli by bylo žádoucí uvést, kdo znamená „my.“ Na Obratli nepracuje pouze pět kmenových redaktorů, nýbrž nám vždy jednou recenzí pomáhá sedm kolegů z prváku. Navíc nám korektury provádí Markéta Damková ze třetáku, ostatní třetáci krouží okolo a vedou s námi diskuzi o jednotlivých představeních i textech samotných, takže Obratlem žije de facto celý bakalářský program KTK (rozuměj Katedry teorie a kritiky).

Ze čtvrtěčního programu mám potřebu zastavit se u inscenace September z Bulharska. S tématem vzniku souvisí stoprocentně, ovšem opět se potvrdilo, že kulturní kontext je nepřenosný. Bulharsko je pravoslavnou zemí, kde podle všeho nacionalismus představuje stále velké téma. Česko jako ateistická země s nevyjasněným vztahem k otázkám národní identity se od Bulharska liší v mnohém. Praha byla dle informací přímo od tvůrců prvním místem mimo Bulharsko, kde svůj kus odehráli. Herec představení ukončil (předstíraně) předčasně. Možná to souviselo se skutečností, že se herec přibližně po půlhodině svého monodramatu zeptal diváka, co bylo hlavní motivací bulharských vlastenců, ale tázaný, ani nikdo jiný v sále, nebyl schopný vyřknout odpověď. Bulharské vlastence motivoval bůh, což přijde Čechům v 21. století úsměvné.

Osobně doufám, že naši drazí bulharští hosté na Česko nezanevrou a že neupustí od zahraničních hostování. I když došlo ke komunikačnímu šumu mezi diváky a tvůrci, bulharská divadelní ukázka byla pro mě vpravdě nejsilnějším divadelním zážitkem celé první poloviny Zlomvazu. Nechť je zážitky naplněná i druhá část festivalu! Tak hurá do toho!

Veronika „Vendy“ Drábková

Pátek

09.00	O	Vznik loutky	DAMU, dílny
09.30	OFF	Kolokvium „Alternativní kostým 21. století“	Skautský institut
10.30	O	Úloha divadla ve ve zlomových okamžicích historie ČSR I. roky 1868, 1918, 1938	DAMU, Hallerův sál
11.00	DP	Yes or No	R202
11.00	O	Základy herectví před kamerou	R312
12.00	DP	Mechanický pomeranč	DISK
12.00	DP	Pension pro svobodné pány	K222
13.00	O	Úloha divadla ve ve zlomových okamžicích historie ČSR II. roky 1948, 1968, 1989	DAMU, Hallerův sál
14.00	DP	Dlouhý, široký a bystrozraký	Klementinum
14.00	DP	Taxi 3D scénické čtení	K332
14.30	DP	Nič. A všetcí svátí	Divadlo na Rejdišti
15.00	DP	Iglú 3D scénické čtení	K107
15.00	OFF	Koncert studentů HAMU v Zrcadlové kapli	Klementinum
15.00	OFF	Kino: Současná tvorba FAMU	Klementinum 1. p
16.00	DP	Mrtvá zvířata 3D scénické čtení	K332
16.00	O	Panelová diskuze	DAMU, Malírna
17.30	DP	Škvrny na slnku	R202
18.00	OFF	Koncert: David Kozák aka Kozel Dejv Official	Střecha DISK
19.00	OFF	Kino: Divadlo v letech 1918 — 2018	Klementinum, 1. p
19.30	DP	Thunder. Enter the three witches	DISK
19.30	DP	The Neighbors Think Nobody is Here	R405
20.00	DP	Jak se Vám líbí	K107
21.00	OFF	Role	Střecha DISK
22.00	OFF	Afterparty	Unitaria

DP // Divadelní Program / Main Programme

OFF // Offprogram

O // Obzory

Marjánko, co ty děláš v tom Kyjevě?

Marek Pechlát

Marjánko, co ty děláš v tom Kyjevě? Na tuto otázku, položenou v anotaci k představení, nám odpovídá ve své absolventské inscenaci Kyjev studentka katedry Autorské tvorby a pedagogiky Marianna Kozak. Na nějakou dobu se totiž vypravila studovat divadelní školu do ukrajinského hlavního města. Vtipně a s lehkostí vypráví o svých každodenních zkušenostech a problémech, se kterými se tam potýkala, demonstruje úsměvné situace a vzpomínky a pomocí komentářů je přibližuje divákům. Povídá o cestování po Kyjevě, o své lásce k místnímu metru, o bytě se dvěma koupelnami (ani v jedné z nich však dlouho netekla teplá voda), o studiu a profesorech, se kterými se setkala a celkově o tom, jak to někdy bylo hrozně náročné. Ale jak sama několikrát během představení zmínila, není přece „sračka“ a vydržela to.

Představení je dvojjazyčné. Začíná v ukrajinštině a po pár minutách autorka, režisérka i herečka v jedné osobě přechází do češtiny. A kdo se prý chytil až při češtině, není Slovan. Ale to byl spíš vtip. A Marianna vtipkuje hodně. Ale nejde pouze o slovní humor.

Pomocí gest, práce s jazykem i hlasem, různých stylů chůze, pohybu a převlékání se napodobuje v zábavných zkratkách charakteru lidí (především

profesorů), se kterými se při svém pobytu v Kyjevě seznámila a také vytváří svá vlastní ukrajinská alter-ega.

V představení autorka pracuje s minimem rekvizit. Po dobu celého čtyřicetiminutového představení si vystačí s křeslem, reproduktory s připojeným telefonem na přehrávání hudby a pár kusy oblečení nakoupeného na kyjevských blešácích za pár hřiven. Hlavní předností inscenace je totiž autorka sama, tedy její bezprostřednost, obrovská energie a schopnost s publikem navázat živý kontakt.

Inscenace: Київ / Kyjiv

Škola: DAMU

Autor, režie, obsazení: Marianna Kozak

VEDU – TĚ

Jakub Liška

V přítomnosti čtvrtého patra traktu Řetězová se divák rozhodnutý navštívit tuto performanci ocitá ve světě nekonečných obzorů a možností. Odehrává se němý přátelský duel mezi vámi a partnerem, či chcete-li, mezi vámi a vaším průvodcem. Je podobný šachové partii, jen místo hodin se zde tahy předávají lampičkou představující zároveň jediný zdroj světla, který osvětluje vaši herní plochu. Veduta je odkazem k malířské terminologii, v níž se tento výraz používá pro výsek krajiny pozorovaný s odstupem, ale též pro první pohled do krajiny.

V této patnáctiminutové hře společně vytváříte na základě své vlastní intuice a vybraného terénu svou vlastní krajinu zčásti tvořenou fantazií. Postupně dochází k rozehrávání potenciálního příběhu, jenž se zde mohl, ale také nemusel odehrát. Vše zaleží na vás dvou. Navíc se ve vteřině může vše drasticky změnit a vy se musíte začít dívat na celou situaci jiným pohledem.

Atmosféra, která vznikne, se téměř přibližuje kouzlu. Autoři pracují s přítomným okamžikem, řečí těla a předměty tvořícími velmi silnou atmosféru a propojení účastníka s partnerem. V tomto propojení, jež vznikne již po pár tazích, se dostaví souhra dvou lidí provázející je po celou dobu a umožňující rozvinutí komunikace těla a znaků, které jsou v

dnešní době sociálních sítí často opomíjené.

První pohled do krajiny, její postupné objevování a napojování se na ni, zcitlivování smyslů a nonverbální komunikace. Tak by se dala shrnout snaha Venduly Bělochové a Honzy Tomšů, jež je vedla k vytvoření VEDUTY. Netradiční zpracování spolu s faktem, že návštěvník se stává sám spoluautorem, posilují už tak silný pocit „tady a teď.“ To vše a zároveň tak málo, co se stihne za oněch patnáct minut udát, zanechává zvláštní a nepopsatelné zdání, že jste průzkumníky pátrajícími na neprobádaném území.

Autorský tým: Vendula Bělochová a Honza Tomšů

Škola: DAMU

J + M – jasné světlo + mrazivá tma

Adéla Kalusová

Tma. Na stěnách kolem nás poskakují Jeníček a Mařenka jako odrazy zrcátek. Cestou do lesa (slyšíme foukání větru) se sourozenci promění v malé světélka, která jsou oživena Stephanie Van Vleet a Danielem Horečným. Naši pozornost upoutávají malé lampičky a zvědavě očekáváme, kam se vrátou a jakým způsobem se s nimi bude dál pracovat. Přítmi znásobuje intimní atmosféru, která se s přiblížením k perníkové chaloupce stává tísnivější a strašidelnější, kvůli nepříjemným zvukovým efektům připomínajícím skřípání dveří. Do chaloupky vcházíme skrze silnou skořicovou mlhu. Tady se dětem jako kouzlem ze tmy vynořují barevně svítící tyčinky měnící se na drobné peníze a ve chvíli, kdy se při odchodu Jeníčka a Mařenky barevně rozzáří laserová disko koule, není se čemu divit, že je zář zláká v chaloupce zůstat. A tam neutichne jenom hlas ježibaby, ale i světýlka Jeníčka a Mařenky zhasnou. Doslova.

Inscenace J+M navozuje prostřednictvím velmi nápadité hry se světlem specifickou pochmurnou atmosféru, ale zároveň jsme svědky hravé energie, která vtahuje do příběhu, při němž běhá mráz po zádech. Díky světelným zábleskům,

skořicové vůni či skrze zvukovou stránku vystupujících ze ztemnělého jeviště jsme nuceni zapojovat všechny své smysly a intenzivněji tak prožíváme tajuplný příběh.

Inscenace: J+M

Škola: DAMU

Režie: Rufina Bazlová a kol.

Dramaturgie: Anežka Berkmanová

Scéna: Rufina Bazlová

Obsazení: Stephanie Van Vleet, Daniel Horečný, Šimon Dohnálek, Lenka Nahodilová

Zastavte čas!

Veronika Švecová

„Budou se vás fyzicky dotýkat, to víte?“ ptá se při vstupu do sálu členka holandského souboru. A skutečně, jakmile překročí dvojice diváků práh a vkročí do romantického polosvětla, hned se jich ujmou dva páry rukou a odvádějí je na lavici, kde jsou následně posazeni čelem proti dvojici hereček. Dívky představují dvě osoby, které náhodou usedly na nespécifikovanou lavičku kdesi, kdekoliv... Stejně jako za oběma diváky, tak i za herečkami stojí dvě postavy oděné v černém a jemnými pohyby ovládají gesta usazených. Tím se divákovi na dosah ruky odvíjí obraz, který sám vzápětí víceméně kopíruje a osobně zobrazovanou situaci prožívá. Dva lidé vedle sebe sedí, občas se na sebe podívají, občas si poposednou, pak po sobě natáhnou ruku, náhle ale ucuknou. Za doprovodu živé klavírní hudby celá pětiminutová interaktivní inscenace směřuje ke kýženému doteku dvou spolusedících. Přestože vše trvá tak krátce, nebo možná právě proto, divák/účastník se velmi rychle detailně soustředí, vnímá každý dotek, pohyb, pohled. Zvažuje, zda má sám napodobovat svůj protějšek, nebo se jen nechat vést. Pomalý temporytmus, přítomný a minimum akce diváka uklidní

a nechají ho prožít si příjemné zastavení během hektického dne. Pokud jste včera inscenaci propásli, nesmutněte a vyrazte v sobotu!

Inscenace: Het wordt tijd dat de tijd stil staat, even.

Škola: De hogeschool van de kunsten HKU

Režie: Brian Voermans

Scénografie: Eefje Cruts

Kostýmy: Evelien Gerards, Isabelle Vrijmoed, Josha Versteegh

Hudba: Yasha Mostert

Hrají: Brian Voermans Leonie Schoenmakers, Eefje Cruts, Evelien Gerards, Isabelle Vrijmoed, Sharona Diop, Yasha Mostert, Josha Versteegh

Mechanický večírek

Laura Zemanová

Režisérka Viktorie Vášová zasadila děj do salonního prostředí na večírek s elegantně oděnou vybranou společností. Scéna je lemovaná umělými pokojovými květinami, kromě nich se na scéně tyčí masivní stůl s občerstvením, které na takovéto akci nesmí chybět, a gramofon, který během inscenace reprodukuje hudbu. Oliver Twist, jedna z písní, které v průběhu zazní, nejdříve hraje v normálním tempu a později ji jeden z herců zpomalí, což bezbolestně narušuje jinak přesné, strojové tempo inscenace.

Večírek je vydařený a nic mu nechybí. Pohoštění je nejprve s chutí konzumováno, později je pouštěno na zem z pravoúhlé konstrukce, kterou jedna z hereček vytváří svým tělem. Mechanický je i badminton, který se hraje u konce inscenace. Samotné hře předchází náhodné objevování badmintonových košíčků, což je jedna z mála chvil, která není matematicky přesná. Herci jsou při hře rovnoměrně rozmístěni po ose obdélníku a jejich pohyb s raketou přechází z exaktně vypočítaného a promyšleného až do ladného „pinkání“.

Celé scéně dominuje polstrované sofa, a i v tomto případě jsme svědky naprosto promyšleného, robotického pohybu. Martin Belianský „poposedává“ kolem sofa ve směru hodinových ručiček tak precizně, až by divák nevěřil, že tento pohyb nevykonává člověku podobný robot.

Nevypočitatelný je pohyb téměř nemluvícího aktéra. Nejprve ho najdeme usazeného za stolem s občerstvením, po položené otázce „Milujete Boha?“ se objeví na scéně s obutými kolečkovými bruslemi a mezi herci ladně pluje. Těž obsluhuje cosi, co se částečně zdá být matematickým přístrojem a částečně hudebním nástrojem.

Studenti KALDu se po vzoru samotné Ady Lovelace snažili najít způsob, jak propojit svět poezie a vědy. A co může být lepší cestou, než do prostředí salonního večírku umístit herce, jejichž pohyby jsou strojově přesné, kopírující matematickou partituru, a přesto nepůsobící roboticky, ale naprosto přirozeně? Jejich snaha byla úspěšná a my jsme tak svědky nenásilného a ladného propojení dvou odlišných světů skrze pohled samotné Ady.

Inscenace: ADA

Škola: DAMU

Režie: Viktorie Vášová

Dramaturgie: Kateřina Konvalinková,
Maëlane Auffray

Výprava: Klára Fleková

Obsazení: Andrea Berecková, Kateřina
Čísařová, Martin Belianský, Štěpán
Lustyk, Mikoláš Zika

„Figaro“ bez Figara

Lenka Skalická

Kluzurní představení 2. ročníku herectví činoherního divadla přineslo zpracování Beaumarchaisovy *Figarovy svatby*.

Inscenátoři se nesnažili obsáhnout celý děj hry, avšak vybrali pouze jednu její část. Okamžik, kdy se zoufale zamilovaný sluha Cherubín ocitá v komnatě spolu s krásnou hraběnkou, které předtím v dopise vyznal lásku, a za dveřmi se zatím nachází žárlivý hrabě. Jediná cesta z této šlamastyky vede oknem. Jak to ale provést, když trčíte zavřený v komůrce a nemůžete ven? Na pomoc musí přispěchat pohotová služka Zuzanka, aby vše ještě více zamotala.

Představení trvá pouhou půlhodinu, během níž diváci sledují čtyři postavy, jež se, většinou dílem náhody, ocitají v nezáviděníhodných situacích, které jsou zdrojem vtípu. K vytváření komických momentů, kdy jedna postava stojí jen na krok vedle druhé, a přitom ji nevidí, tvůrcům dopomáhá jednoduchá scénografie. Tvoří ji dva posuvné věšáky, na nichž na ramíčkách visí honosné róby a pánské obleky. Pouhým posunem těchto kusů oblečení vzniká dojem otevíraných a zavíraných dveří.

Zpočátku trochu zaskočí přehnaná gestikulace a strojená mluva ve stylu starého deklamačního herectví. Když ale přistoupíte na tento režijní záměr, komedie začne bavit. Je znát, že si herci tento způsob hry užívají a využívají ho maximálně pro pobavení diváků.

Inscenace: Figarova svatba

Škola: DAMU

Režie, dramaturgie: Aminata Keita

Výtvarné řešení: Michal Spratek

Obsazení: Lýdie Šafářová, Michael Goldschmid, Jessica Bechyňová, Čeněk Vaculík

Bulharský nacionalismus v cihlovém sklepení

Vendy Drábková

Přibližně třicet diváků v cihlovém sklepe Literární kavárny Řetězová mělo možnost zhlédnout českou premiéru inscenace September. Prostor byl pro představení vybrán záměrně kvůli historizující atmosféře sklepa a cihlám, které jsou podle tvůrců metaforou pevného a opravdového vlastenectví.

Inscenace pracuje s přirozenou fyzickou únavou člověka, který dlouhé minuty utíká s dvěma cihlami v rukou před svým vlastním stínem, zatímco vypráví v bulharštině a angličtině příběh jednoho bulharského vlastence. Čím déle běží, tím více se potí, až je v závěru jeho zelená halena celá promočená. Pot cíleně kape na podlahu, když se Georgi Arsov přiblíží k teplému reflektoru, pot se z něj viditelně vypařuje, což nutně vzbuzuje u diváka soucit s hercem a přibližuje těžkou cestu bulharského vlastence.

V malém sklepním prostoru nejdříve proběhl důkladný dramaturgický úvod, načež byl do herního prostoru přizván herec v těžkých vysokých botách, jejichž podrážka svým dupotem rytmizovala celé představení. Arsov měnil tempo běhu, ohlížel se za sebe, kde viděl jen svůj stín a svítící svíce ve výklenku. V některých okamžicích to vypadalo, že doslova utíká sám před sebou. Arsov přecházel z bulharštiny

do angličtiny a na několika místech představení přerušil. Nebylo jasné, zda pauza byla plánovaná, nebo byl herec skutečně natolik unavený, že nemohl pokračovat v hraní.

Cílem tvůrců bylo zapojit do představení diváky, ale v rámci zlomvazového uvedení se to moc nedařilo. V rámci české premiéry si Arsov nejvíce rozuměl s diváky v okamžiku, kdy se z reproduktorů ozvala Modlitba pro Martu spojená s revolučními událostmi roku 1989. Více o představení se dočtete v editoriale tohoto čísla Obratle.

Inscenace: September

Škola: Sofia University "St. Kliment Ohridski" / Bulharsko

Autor: Geo Milev

Režie: Petya Yosifova

Hrají: Georgi Arsov

Mluvící objekty

Marek Pechlát

Přestože se inscenace jmenuje Speak, příliš se v ní nemluví. Tedy ne v klasickém slova smyslu. Účastník tohoto netradičního setkání musí nechat prostřednictvím akce promlouvat tři vlastní předměty, o které je hlavní a kromě jeho samotného jedinou aktérkou Speaku, Ine Ubben, požádán. Speak je setkání dvou lidí, dvou partnerů či hráčů, a jejich hrou s předměty. Ine Ubben doplní ty divákem přinesené několika vlastními a hra začíná. Dva lidé sedí usazení naproti sobě u stolu s lampičkou a hrají si. Před začátkem by si ale oba dva měli v duchu položit otázku, na kterou chtějí znát odpověď. Nemusí ji říkat nahlas. A nikdo nezaručuje, že se na ni odpověď dozví. Ale pokud se tohoto sezení zúčastníte, bude vám vaší spoluhráčkou naznačeno, že ve hře s předměty na stole odpověď nalézt můžete. Pravidel není mnoho a ve výsledku nikdo ani vyhrát nemůže. S předměty můžete dělat cokoliv, omezení jste pouze hrací plochou. A kdy hra skončí? To záleží na obou hráčích. Tedy na tom, jestli si myslí, že už svou odpověď dostali, či nikoliv, nebo jestli už neví, co dalšího by s předměty na stole dělali.

Otázkou zůstává, zdali hře s víceméně náhodnými předměty

lze přisuzovat hlubší význam a hledat v ní odpovědi na otázky, které nás zajímají. V lečtem to snad může připomínat návštěvu věštkyně, či čtení z kávové sedliny. Já jsem na tuto mystičtější úroveň Speaku

nepřistoupil a bral jsem tak setkání s Ine Ubben spíše jako zábavnou společenskou hrou příjemně strávených deset minut.

Inscenace: September

Škola: Sofia University "St. Kliment Ohridski" / Bulharsko

Autor: Geo Milev

Režie: Petya Yosifova

Hrají: Georgi Arsov

Probuzení uprostřed noci

Lenka Skalická

Malé děvčátko se probouzí uprostřed noci. Pomalu otevírá oči. Slyší pravidelné tikání hodin. Do pokojíku proniká světlo z venkovních pouličních lamp a ozařuje předměty uvnitř, které tak vrhají na stěny obrovité stíny. Holčička má strach. Těmito slovy by se dala popsat atmosféra, kterou autorka navozuje v úvodu svého představení Didaskálie jedného dievčátka. Sidéna Féderová vytvořila inscenaci, při jejímž sledování musíte zbystřit všechny své smysly. Sama její autorka je i jedinou herečkou na scéně. Vše se odehrává ve tmě, do které občas problikne světlo malé lampičky. Za použití rozličných předmětů ležících na stole před ní (sklenic, kamínků, píšťalky, kapesníku, struhadla, větviček atd.) vytváří variace zvuků, které průběžně nahrává a nechává je opětovně zaznívat. Od náhlého nočního procitnutí ze snu se dostáváme až k rodinnému dramatu rozchodu dvou rodičů, které holčička vnímá, a je jí smutno. Ve chvíli, kdy však dojde k této změně atmosféry, se inscenace mění ve špatně čitelnou koláž zvuků, pachů a obrazů, jejichž smysl se pro diváka stává bohužel nečitelným. Za záhadným označením didaskálie se může skrývat leccos. Mohly by to být představy, sny či trable, které se odehrávají v hlavě malého děvčátka. Inscenace nám ale jednoznačnou odpověď na tuto otázku neposkytuje.

Inscenace: Didaskálie jedného dievčátka

Škola: VŠMU

Autor: Sidónia Féderová

Režie: Mária Bačová, Sidónia Féderová

Obsazení: Sidónia Féderová

Děti se samopalem

Adéla Kalusová

Po sídlišti se poflakuje trojice teenagerů, kteří se cítí tak trochu zbyteční. Káča (Anna Peřinová) je nasraná na svět, Mára (Vladimír Pokorný) je nasraný sám na sebe, že stále skrývá svou homosexuální orientaci, a jako jejich spása se k nim připojí prorok Evžen (Kryštof Bartoš), ze kterého se díky videím obíhajícím internet stal „hustej týpek“ znající pravdu. Káča i Mára se nechají fanaticky přesvědčit k revoltě proti lidem, kteří si o nich myslí, že jsou slabí a méněcenní. Chtějí dokázat světu, že nejsou žádná béčka. Cestou k jejich cíli se především z Káči, které oči jenom září při pomýšlení na to, že bude hvězda, stává neohrožená dívka v převleku anděla smrti. Nebojí se vzít život svému psovi ani bratrovi a odhodlaně se po boku svého idola Evžena a Máry žene udělat zářez do světa.

Příběh i jeho směřování jsou nám známé již od začátku inscenace a nedochází k dramatickým zvrátům. Rychlé střídání scén zaručuje svižné tempo, které někdy zabraňuje podrobněji rozvést rozhovory postav. V Zářezu ale tvůrčímu týmu nejde o to představit spleť příběhů charakterních hrdinů. Přímočarou dějovou linkou je nastíněné téma neopečovávaných dětí, které se z dlouhé chvíle a poflakování mezi paneláky rozhodnou revoltovat proti

společnosti, která jim křivdí. A to apokalyptickým scénářem, v jehož závěru se nedobíráme happy endu, nýbrž hromadného ničení nepřátel. Typizované postavy k nám promlouvají vtipnými dialogy, ke kterým je přístupováno s nadsázkou a groteskností, které jsou Skalovi vlastní.

Inscenace: Zářez

Škola: DAMU

Režisér: Adam Skala

Dramaturg: Kamila Krbcová

Scéna a kostýmy: Tereza

Gsölhoferová, Františka Blažková

Obsazení: Anna Peřinová, Vladimír Pokorný, Kryštof Bartoš, David Kozák, Vojtěch Vodochodský, Filip Březina

Jaký Peer Gynt?

Vernonika „Vendy“ Drábková

Divadlo Disk ve čtvrtek večer poskytlo své prostory slovenské VŠMU a jejich Peeru Gyntovi. Divák byl po skončení bezmála dvouhodinového představení rozpačitý. Dlouhé mluvené monology a dialogy, jejichž sledování bylo velmi obtížné, prokládaly živé zpěvy a hra na housle, kytaru a rytmické nástroje. Divák sledoval devět herců, jak přecházejí z role do role, pohybují se po minimalisticky pojaté scéně, a snažil se zachytit jejich promluvy.

Ve výsledku lze říct následující: V některých částech tvůrci zachovali původní veršované Ibsenovo pojetí dramatu, z inscenace vystupuje téma lži a odpovědnosti za ni, morálka jednotlivce versus etika společnosti, monology bohužel často zanikly a divák se ztrácel v časoprostoru a nevyznal se v identitách herců. Například Peera Gynta hrál v přítomnosti jeho matky jeden herec, v dalším výstupu se Gynt snažil namluvit si trolí princeznu, hrál jej však už jiný herec. Využití nástrojů a zpěv probouzely diváka k aktivitě, následně však následovala až příliš upovídáná část, kdy divákova pozornost opět ochabovala. Tyto dvě varianty se pravidelně střídaly.

Nesluší se podle mě soudit, zda bylo představení dobré nebo špatné. Jen v závěru vyslovím obdiv, že si slovenští hosté na Ibsenův text troufli, protože inscenovat Peera Gynta je náročné i pro profesionální soubor. Dál akcentuji, že herecky bylo představení příjemné, mladí herci do jednoho naznačili, že umí dát do svého projevu energii, tím spíše zamrzí, že svůj potenciál v této inscenaci nevyužili stoprocentně.

Škola: VŠMU, Slovensko

Autor: Henrik Ibsen

Režie: Michal Skočovský

Hrají: Baginová Ingrida, Dékany Nikolett, Durná Miroslava, Fusko Gabriel, Havranová Mária, Kuka Jakub, Libjaková Lenka, Remeník Andrej, Schlosser Igor

Z mála hodně aneb Cokoli chcete

Martin Tilšar

Představení druhého ročníku katedry činoherního divadla DAMU Večer tříkrálový vyniká především herectvím.

To, že právě na něj je třeba upínat pozornost, je zjevné ještě před začátkem: prázdný prostor, obří prázdný rám a tři schody do nikam. Prázdnota, která přímo volá po tom, aby ji někdo zaplnil. Třetím objektem, který herci postupně berou do hry, je harmonium, které nejen že zajišťuje jedinou hudbu v inscenaci, ale jeho otočením na tu nebo onu stranu se ocitáme ve zcela jiných komnatách, zcela jiných palácích. Jeho pohlazením se dají rovněž ovládat světla.

Režie Vojtěcha Nejedlého nám v inscenaci ukazuje svět, který je zakletý nejen do krásných slov, ale i krásných pohybů. Ani jedna postava se nepohybuje normálně. Je to přesná práce s mimikou, rozevlátá gesta a spousta drobných groteskních skečů, které diváka napínají a pečlivě v něm pěstují zvědavost a touhu spatřit, co bude následovat.

Nejedlý, ale především jeho herci, velmi dobře pochopili míru komična, která je pro daný text vhodná. Vtipy pohybu přirozeně vyplývají jeden z druhého, nikde nic nepřebývá a herci na sebe navzájem reagují tak citlivě, že člověk má pocit, jako by si spolu povídali těly.

Je třeba ocenit i umné seškrtnání textu a postav. Šest herců propůjčuje těla pouhým sedmi postavám, nicméně divák během hry ani jednu z množství chybějících figur nepostrádá.

Režie: Vojtěch Nejedlý

Dramaturgie: Anežka Berkmanová

Výtvarné řešení: Sára Musilová

Hudba: Čeněk Vaculík

Obsazení: Anna Randárová, Čeněk Vaculík, David Krchňavý, Jessica Bechyňová, Lydie Šafářová, Michael Goldschmid

Veronika Švecová

27. ledna byl prodán první magnetofon a o tři dny později hinduistický aktivista Nathuram Gódsé zastihl Gándhího při večerní procházce v Novém Dillí a usmrtil jej pistolí beretta M1934 9mm Browning výrobní číslo 606824.

Během února se dvacet let starý song „I'm Looking Over a Four Leaf Clover“ dočkal hned několika nových nahrání od různých interpretů a držel se na vrchních příčkách americké hitparády 18 týdnů. Během té doby proběhl v Československu komunistický převrat.

Třetího dne čtvrtého měsíce tohoto roku podepsal Harry Truman Marshallův plán, o týden později v 5:30 ráno byla na nádvoří Černínského paláce nalezena mrtvola Jana Masaryka. V následujících dnech vzniklo v Československu národní pojištění.

3. května získal Tennessee Williams Pulitzerovu cenu. V tomtéž měsíci Izrael vyhlásil nezávislost a v Československu proběhly první nedemokratické volby.

V červnu se Klement Gottwald stal „prvním dělnickým prezidentem“, v západním Německu byla zavedena Německá marka a novozélandský hráč baseballu Richie Ashburn si zlomil nohu.

V září zemřel Eduard Beneš v Sezimově Ústí, Alois Novák v Plzni a Jiří Čermák v Praze. Ovšem jenom Eduard měl státní pohřeb. Po Benešově smrti vznikla společnost Honda Motor Company.

Desátým měsícem roku 1948 zahájilo své vysílání dánské rádio. Mohlo tak například svým posluchačům sdělit, že paleoantropoložka Mary Leakey objevila část lebeční kosti druhu *Proconsul africanus* – společného předka člověka a opic, nebo že v Československu začíná fungovat cenzura.

Na konci roku 1948 oslavovala rodina z anglického Birminghamu narození miminka. Po třech dcerách se jim konečně narodil vytoužený synáček, Ozzy Osbourne. V Československu se v tomto období narodila generace žen, které byly dle statistik historicky nejméně bezdětné a výrazně se podílely na populačním nárůstu ČSSR v 70. letech.

English summary Day 2

One performance follows another in a dizzying rush! And not only performances, a discussion about audiences' experience from yesterday took place this morning. Four workshops took place as well - making of a marionette, a lighting design workshop, conception of the theatre mask throughout history, and those who so chose had the opportunity to spend the day under Jan Viňarský's guidance in his workshop, subtitled *Tělo dokazuje*.

Live music (Bmaj7, Děti mezi reprákama) and festival radio take turns streaming from the DISK theatre's roof, while those who prefer classical music retreat to the Mirror chapel, venue chosen for HAMU's students' concerts.

A debate regarding the role of actors' association started in Haller's hall at 16:00.

In total, 11 productions were introduced today. After ADA's offering of a world which combines the poetic with the mechanical, Veduty provided each individual viewer with their own private performance. Marianna Kozak recounted her experience studying in Kiev in her auteur production, *Kyjiv*. Following the horror fairytale for adults (*J+M*), the audience could unwind while watching a fragment of Figaro's wedding, a comedy presented by second year drama students. The chosen few had the chance to see

Bulgarian production *September*, those who couldn't get in could at least seek consolation in *SPEAK*, performer Ine Ubben's interactive game with objects. Netherlandish production *Het wordt tijd dat de tijd stil staat*, even was similarly personal. *D.I.Y.:Didaskálie jednoho děvčátka* had a sense of lethargy which was left undisturbed by *Peer Gynt*, performed in *DISK*. *Zářez* had much more energy and the stream of performances was rounded off with *Twelfth night*.

And what other way is there to celebrate enduring through the festival's second day than going to the Afterparty?

Tiráž

Šéfredaktor
Vendy Drábková

Šéfredaktor
Lenka Skalická

Šéfredaktor
Adéla Kalusová

Šéfredaktor
Veronika Švecová

Šéfredaktor a sazeč
Marek Pechlát

Korektura
Markéta Damková

Fotografové
Oskar Helcel
Martin Netočný
Adam Směták

Překlad
František Nový

Manažer festivalu
Jáchym Vrecion
jachym@zlomvaz.cz
+420 731 666 974

PR a marketing
Kristýna Kočová
kristyna@zlomvaz.cz
+420 724 918 718

Hlavní přehlídka
Helena Bartošová
helena@zlomvaz.cz
+420 773 975 773

Hlavní přehlídka
Tereza Kaucká
program@zlomvaz.cz
+420 725 315 019

Offprogram
Anna Chlěbcová
anna@zlomvaz.cz
+420 732 612 126

Offprogram
Adam Svoboda
adam@zlomvaz.cz
+420 737 390 812

Obzory
Johana Urbanová
johanka@zlomvaz.cz
+420 775 140 796

Finance
Emilie Formanová
emilie@zlomvaz.cz

Guest service
Marianna Cimburová
guest@zlomvaz.cz
+420 737 838 284

Pedagog. supervize
Michal Lázňovský
michal.laznovsky
@damu.cz

Použitý písmo
Nuckle

Celý festival děkuje všem sponzorům, podporovatelům a přátelům, obzvlášť pak firmě Tisk-kvalitně.cz za pěkný merch, hostelu Ritchie's, hostelu APlus, a v neposlední radě patří velký dík Divadlu DISK, ve kterém denně hrajeme.

Děkujeme nastokrát.

Děkujeme za podporu

Poznámky

A series of horizontal dotted lines for writing notes.

A^Z
V M O^L

